Senecký raj

Jar

Naša farma

Zaujalo nás

Venované mamám

Jar 2015

Súkromné liečebno-výchovné sanatórium
Dialničná 1,
903 01 Senec

Zima sa konečne skončila a vonku zavládla jar – najkrajšie obdobie roka. Všade rozvoniavajú rozkvitnuté kvety, lúky sa rozzelenali.

Aj u nás na farme pribudlo zopár malých prírastkov do zvieracích rodín. Barančeky a kozliatka objavujú nový svet a pochutnávajú si na čerstvej tráve. Kone sa preháňajú pred oknami školy a my im občas závidíme, že musíme sedieť v laviciach a učiť sa. Keď sme sa tak na ne pozerali, tak sme si povedali, že by bolo fajn, keby nám pán Hubčík do školského časopisu napísal niečo o farme SLVS. Nepribúdajú len zvieratá, ale aj noví chlapci, ktorí sa stali na určitý čas súčasťou nášho zariadenia. O ich osudoch sa môžete dočítať v pravidelnej rubrike Kto som? Ani tentokrát sme nezabudli vyspovedať jedného zo zamestnancov a sadli sme si s ním na kávičku, aby nám o sebe niečo povedal. Stačí prelistovať kalendár a zbadáte, že jar je plná dní, ktoré sú niekomu venované. Deň Zeme a Deň matiek sme si pripomenuli aj my peknými básňami a obrázkami, ktoré sú farebné ako samotná jar.

Dúfame, že vám aj týmto číslom Seneckého raja spríjemníme teplé jarné dni. Prajeme vám príjemné čítanie.

Jozef, 9. ročník

Obsah

Básnici z lavice .....str. 3

Sviatky jari .....str. 4-5

Najkrajší list .....str. 6-8

Sci – fi príbehy .....str. 9-10

Živly .....str. 10-11

Deň Zeme.....str. 11-12

Zmeň svoj život .....str. 13-14

Moje ja .....str. 15-20

Priateľstvo .....str. 20

Deň matiek .....str. 21

Zaujalo nás .....str. 22

Na kávičke s.....str.23

Smutná jeseň .....str. 24-25

Farma v obrazovej skratke .....str. 26

Senecký raj

Školský občasník ZŠ SLVS Senec

Redakčná rada:

Šéfredaktor: Jozef, 9. roč.

Grafická úprava: Dávid, 9. roč.

Redaktori: Jakub, Dominik, Dávid, Patrik, Oliver, Ahmed, Paťo, Tomáš, Marko, Lukáš, Omar, Matúš, Milan, Dávid, Kristián, Paolo

Básnici z lavice

Auto

Kúpil som si nové auto,
auto stálo veľmi málo.
Kúpil som si nové disky,
disky ako štyri misky.
Mal som ďalšie štyri autá,
stáli vedľa môjho brata.
Jedno bolo veľmi slabé,
druhé zasa veľmi malé.
Žlté som dal na aukciu,
dostal som zaň veľkú sviňu.
Sviňa bola veľmi ťažká,
zabíjačka zasa veľká mňamka.

Marko, 6. ročník

Krtko

Vyšiel krtko z nory,
rovno do komory,
že tam bude dáky
červík na raňajky.
Sklamaný bol krtko,
keď vošiel dnu vrtko.
Uvidel tam len,
holú stenu a zem.
Zamyslel sa teraz hlboko:
„Obchod je veľmi ďaleko!"
Povedal si teda:
„Budem hladný, beda!"
Bolo to pre neho poučenie,
že mal myslieť skôr na zabezpečenie.

Dominik, 7. Ročník

Veľká noc

Už konečne prichádza jar,
bude pekný celý kraj.
Po jari začína leto,
ale teraz budeme šibať a to preto,
lebo cez jar je Veľká noc.
Nemáme nad ňou plnú moc.
Vyšibal som pekné vajíčka
a pusy som dával na líčka.
Šibal som s korbáčom,
potom som zbieral vajíčka s úsmevom.
Šibal som bez nehy,
ďaleko boli tie devy.
Keď som ich šibal, vyvíjali na mňa zlosť
a potom som ich prosil o milosť.
Už bol večer a veľa hodín
a bolo vyšibaných mnoho rodín.
Už boli chladné noci
a

Zajo

Malý zajko v tráve čupí.
Sleduje, ako jar sa budí.
Všetko živé sa raduje,
na Veľkú noc sa hotuje.
Privítame sviatky jari,
nech sa všetkým dobre darí.

Lukáš, 6. ročník

Sviatky jari: letom - svetom

Veľkonočné oblievanie patrí medzi obľúbené tradície na Slovensku. Hlavne my, chlapi ich máme radi. Viete ako sa tieto sviatky oslavujú v iných častiach sveta?

Nemecko

Napríklad v takom Nemecku každú Veľkú noc zapaľujú vatry. Tieto „Osterfeuer" sa zakladajú vždy na Bielu sobotu. Obyvatelia jednotlivých miest prinesú so sebou na voľné priestranstvo opílené konáre, lístie a iný „zelený materiál." Večer potom horiacimi fakľami zapália Veľkonočné ohne.

Rakúsko

V susednom Rakúsku majú tiež pomerne zaujímavé tradície. Na Kvetnú nedeľu (posledná nedeľa pred samotnou Veľkonočnou nedeľou) sa svätia palmové listy, aj preto má pomenovanie Palmová nedeľa. Od Zeleného štvrtka utíchnu kostolné zvony a nahradí ich zvuk drevených „rapkáčov." Zároveň sa maľujú a farbia veľkonočné vajíčka, ktoré sa vysvätia v kostole v košíku spolu so šunkou a pečivom. V južnom Tirolsku majú ďalší veľmi zaujímavý zvyk, konkrétne sa jedná o súboj. Dvaja súťažiaci hádžu po sebe natvrdo uvarené veľkonočné vajcia, ten ktorého vajíčko zostane celé, získa víťaznú trofej. Na Veľkonočný pondelok zase deti hľadajú sladké vajíčka a iné sladkosti, ktoré sú schované v tráve (prípadne v snehu). Ukryl ich tam veľkonočný zajačik.

Švajčiarsko

Podobne ako vo Viedni, tak aj vo Švajčiarsku (napríklad v mestečku Arbon) sa konajú tradičné Veľkonočné trhy. Miestom ich konania sú námestia mestečiek. Návštevníci tu môžu kúpiť krásne kvetinové alebo zvieracie dekorácie (králiky a sliepky). Vyrobené sú z rôznych, hlavne prírodných materiálov. Ďalším aspektom týchto trhov je predaj zdravých potravín. Švajčiari, podobne ako iné nemecky hovoriace národy, majú záľubu v konzumovaní zdravého jedla. Typický je koláč tzv. „Osterfladen," objavuje sa vo výkladoch obchodov vždy pred sviatkami jari. V krajine „bieleho kríža" nachádzame v tradíciách rôzne regionálne rozdiely. Vajíčka neprináša zajac, ale kukučka.

Grécko

Presunieme sa teraz z nemecky hovoriacich krajín do teplejších, južnejších štátov. Zaujímavé Veľkonočné sviatky môžete stráviť napríklad v Grécku. Pre tento národ je tradíciou vyhadzovanie džbánov z okien a balkónov. Hluk rozbíjajúceho sa skla alebo keramiky vyjadruje radosť zo zmŕtvychvstania Ježiša Krista. Nádoby sú naplnené vodou,

alebo vínom, aby sa hluk zmnohonásobil. Zvyklosť je rozšírená najmä na Stredomorskom ostrove Korfu.

Taliansko

V Taliansku sú tradičné procesie. Počas nich je socha niektorého svätého sprevádzaná veriacimi zvyčajne po celom meste. Neodmysliteľnou súčasťou týchto sviatkov je požehnanie Svätého Otca. Ten svojim slávnostným „Urbi et orbi" žehná mestu (Rímu) a celému svetu. Vo Florencií je tradíciou vypúšťanie bielych holubíc.

USA

Presunieme sa teraz do západnejšej časti sveta, do Ameriky. V Spojených štátoch amerických je zvykom zdobiť vajíčka v sobotu večer. Na druhý deň ich deti hľadajú v dome či záhrade. Do USA boli privezené európske tradície, spojené s kresťanstvom, takže sa tu nachádzajú klasické symboly barančekov a zajacov, ale ďalším miešaním s inými kultúrami sa Veľká noc v USA mierne pozmenila.

Austrália

U „protinožcov" sú tradičným pečivom Veľkej noci sladké buchty. Sú korenené, vyrobené z kysnutého cesta a sušeného ovocia. V hornej časti pečiva je umiestnený kríž, symbol Krista. Viažu sa na deň Veľkého piatku, ale v obchodoch ich nájdete už niekoľko týždňov pred ním.

Spracovali žiaci deviateho ročníka

Zdroje/autor: austria.sk, easterbunnys.net, myswitzerland.com, festivals.iloveindia.com, plnielanu.zoznam.sk, wikipedia.org, australia.gov.au/

Ty si šibal zajačik
kde si schoval korbáčik?
Zdá sa, že ho milý zajko
vymenil za pekné vajko.

Maľované vajíčko,
komu božtek na líčko?
Ešte zdravia moc,
prajeme veselú Veľkú noc.

Malý zajko v tráve čupí,
sleduje jak jar sa budí,
všetko živé raduje sa,
na Veľkú noc hotuje sa.

Najkrajší list

Ahoj Kamil!

Keď som dostal od Teba list, tak Ti napíšem aj ja. A to veľmi rád, lebo sme dobrí kamaráti, aj keď Ty žiješ vo veľmi vzdialenom mieste. Ja bývam v malej, ale krásnej krajine, na Slovensku. Možno ho ani nepoznáš.

V tejto krajine chcem žiť stále. Páči sa mi na nej, že máme jazerá, pekné zvieratá, kvety, hory, vodné nádrže. Chcel by som, aby všetci ľudia mali to isté. Ale som smutný, lebo niektoré deti nemajú čo jesť, piť, nemajú oblečenie, ani hračky. Napríklad deti v Afrike, tie sú stále choré. Ja by som chcel dať preč všetky choroby, vojnu, nepokoje na Ukrajine a v Sýrii. A aby nebola ozónová diera a aby zvieratá mali kde žiť. Aby sa nezničil celý svet a nevyrubovali sa stromčeky. Som rád, že žijem v takej dobrej krajine. Svet v ktorom by som chcel vyrastať by bol taký, že by v ňom boli pekné lúky, kvety, veľa ovocných stromov. Všetci by mali jedlo a pitie a tí, ktorí by boli chorí by mali lieky. Všetci by mali oblečenie, aké by chceli. Jazdili by autá, vlaky, lode a bolo by veľa mostov, ktoré by spájali mestá. V mestách by boli nemocnice, ale nebolo by v nich veľa chorých ľudí. Nikto by nebol chudobný. Ľudia aj zvieratá by mali kde bývať. Všetci by pracovali a mali by dobrú robotu. Vyrábali by sa pekné autá, telefóny, stavali by sa krásne domy a veľa iných vecí. Počúvali by sme príjemnú hudbu. Chcel by som, aby boli lietajúce bicykle, autá, kamióny a aby existoval dotykovo-počítačovo-tlačítkový telefón. Aby sme viac pomáhali starým ľuďom a vážili sme si ich. Lebo aj z nás raz budú starí dedkovia a babky a tiež budeme potrebovať pomoc. Chcel by som, aby bol môj svet ako v počítačovej hre. Po cestách by jazdili tuningové autá s krásnym podsvietením. Bohatí ľudia by dávali peniaze chudobným. Zem by mala dosť ropy, veľkých jazier a všetky zvieratká s mláďatkami by mali kde bývať. A chcel by som, aby nikde, ani na Slovensku neboli záplavy. Bezdomovci by nesedávali po uliciach, lebo by sme sa s nimi všetci rozdelili o to, čo máme. Všetky deti by mali toľko hračiek, koľko by chceli. Dievčatá bábiky a nejaké spoločenské hry a chlapci autá. Deti v Afrike by mali všetko jedlo, aj sladkosti ako my doma. Nechcem aby viac boli alkoholici a drogy a ľudia, ktorí ich berú. Toto nie sú dobré veci, ani neviem načo ich niekto vymyslel. Určite niekto, kto chcel zarobiť veľa peňazí a ublížiť iným. Keby radšej vymyslel nejakú zázračnú tabletku, ktorá by vyliečila všetky choroby na svete.

Kamil, tak toto je svet, v ktorom by som chcel vyrastať. Aj keď si myslím, že ani ten v ktorom žijem teraz nie je až taký zlý. Ale určite nie je až taký krásny, ako ten tvoj v krajine Rozprávkovo. Možno sa k Tebe raz pridem pozrieť, aby som vedel ľudom u nás porozprávať, ako sa dá žiť. Aby neničili miesto, kde bývajú, ale aby si ho stále chránili a mali ho radi.

Tvoj kamarát

Jozef

Ahoj Svet!

Volám sa Alex a žijem v malom štáte, Slovensku. Sedím vo svojej detskej izbe a pozerám sa von oknom. Zo stromu zletel posledný list, ktorý tam zostal ako pamiatka po farebnej jesení. Spadol na zem a teraz tam leží a čaká, kam ho odfúkne jarný vietor. Tiež som zobral do ruky pero a rozhodol som sa, že na čistý hárok papiera napíšem list pre Teba.

Zatvoril som oči a predstavil som si, čo robia ľudia na druhom konci zemegule. Majú sa tak dobre ako ja? Mne v izbe rozvoniavajú buchty od mamy a bylinkový čaj s medom. Mám všetko, čo k životu potrebujem. Milujúcu rodinu, mám kde bývať, mám kopec kamarátov, môžem chodiť do školy. Dokonca, do školy chodiť musím, aj keď som párkrát skúsil, či sa nedá chodiť aj poza školu. Ver mi, to sa nevypláca! Spomenul som si na deti v Afrike a iných častiach sveta, ktoré vidím len v televízii a ktoré často nemajú čo jesť. Nemajú pitnú vodu, jedlo, ani vzdelanie. Je mi z toho smutno. Prial by som si, aby bol všade mier a nezomierali nevinní ľudia. Aby nebolo globálne otepľovanie a aby si ľudia navzájom pomáhali. To by bolo pekné! A život by bol lepší. Ľudia kľúčujú lesy, ničia stromy a pritom si neuvedomujú, že tam žijú zvieratá a že prídu o domov. Vylievajú do mora škodlivé látky, ryby zomierajú, delfíny zápasia so sieťami o život. Zvieratá kričia o pomoc. A kto za to všetko môže? My ľudia!

Ako teda budeš niekedy v budúcnosti vyzerať? Chcel by som, aby si Ty svet bol najkrajším miestom pre život. Každé dieťa by malo rodičov a domov. Malo by hračky po ktorých by túžilo, dobrých kamarátov a v škole by existovali knihy, z ktorých by sa vedomosti samé preniesli do hláv. To aby rozmýšľanie tak nebolelo. Lúky by boli zelené, farebné a krásne. Na nich by sa prehánali stáda divokých zvierat a vzduch by voňal miazgou z mohutných stromov. V riekach a moriach by plávali tie najnezvyčajnejšie ryby a voda by bola kryštáľovo čistá. Na nebi by si užívali let pestrofarebné vtáky a pozerali by na tvoju krásu. Spievali by od radosti že Ty, Svet, si takým nádherným miestom pre život. Neboli by vojny a nepokoje, všetci by si navzájom pomáhali a boli by k sebe dobrí. Každý by ťa chránil, neodhadzoval by odpadky na zem, skôr by spravil všetko pre to, aby tu bolo čisto. Vedci by vymysleli materiály, ktoré by boli ekologické. Autá v mestách by jazdili na neškodné pohonné látky a fabriky by do vzduchu nevypúšťali jedovaté plyny. Ozónová diera by neexistovala a samozrejme, nepoznali by sme pojem globálne otepľovanie.

V mojich predstavách by si bol jednoducho úplne iný ako si teraz. Viem, že za to všetko čo sa na Tebe deje Ty nemôžeš. Musí byť veľmi ťažké ustrážiť také množstvo ľudí, ktorí po tebe behajú ako mravce, ale na rozdiel od nich nejdú rovnakým smerom a rozmýšľajú odlišne. Dúfam, že si všetci čoskoro uvedomíme, že je iba na nás, ľuďoch, ako budeš vyzerať. Či aj naďalej budeš tým najlepším miestom pre život, alebo nie.

Tak ja teda dopijem svoj bylinkový čaj a dojem poslednú buchtu s lekvárom od mamy, aby som mohol čo najskôr tento list vložiť do obálky a poslať Ti ho. Prajem Ti, aby si tu bol pre nás ľudí stále, lebo bez Teba by sme neboli my.

Tvoj kamarát Alex

Ahoj Ľudo,

píšem Ti list, v ktorom by som Ti chcel povedať o tom, v akom svete by som chcel vyrastať. Podľa mňa by takmer všetko malo vyzerať úplne inak. Nedávno som v rádiu počul pesničku, ktorú asi poznáš. Volá sa Earth Song od Michaela Jacksona. Tie slová z nej mi opakovane znejú v ušiach a mne nedá nezamýšľať sa nad nimi stále dookola. „I used to dream. I used to glance beyond the stars. Now I don't know where we are. Although I know we've drifted far ." Naozaj ľudstvo dosnívalo svoj sen o lepšej budúcnosti a lepšom svete? V mnohých mestách pre smog nedovidia ani na hviezdy na nebi. Ja sám neviem, či to, za čím sa stále ženieme je dobré pre našu planétu, pre nás.

Je tu veľa zlého. Vojny, nepokoje a iné náležitosti by som chcel z tohto sveta odstrániť. Všimol som si, že na zemi momentálne prevláda krutosť, boje, nedostatok vody, jedla a veľa iných vecí potrebných pre bežný život. Naša krajina Slovensko je blízko Ukrajiny, kde sa aj v tejto chvíli bojuje. Pozeral som si pár fotiek priamo z bojiska a môžem povedať, že je to strašné. Videl som deti, ktoré sa boja o svoj život a budúcnosť asi nevnímajú v ružových farbách. A toto nie je jediné také miesto. Naozaj by som chcel svetový mier, pretože neustále boje nič neriešia. Podobne zlé je to aj s vodou a nedostatkom jedla. Napríklad také deti v Afrike! Zatiaľ čo mi máme kopu reštaurácií rýchleho občerstvenia, kde sa vyslovene napchávame a pijeme rôzne bublinkové nápoje, ľudia v iných oblastiach sveta nemajú čo dať do úst. S potravinami zaobchádzame neuvážene. U nás, v školskej jedálni chodia deti často odnášať jedlo takmer nedotknuté kuchárkam a ohŕňajú nad ním nos, lebo im nechutí. Čo by za také dobroty dali deti niekde inde na svete? Všetkého je dostatok, teda aspoň zatiaľ. Máme plné rieky a jazerá, netrpíme nedostatkom vody. Ale ani tú si dostatočne nevážime. Na okrajoch jazier plávajú prázdne plastové fľaše a voda nimi bije o brehy, akoby nám chcela vrátiť to, čo jej vôbec nepatrí. Preto by som chcel, aby sme sa všetci zamysleli a spoločne sa začali správať tak, aby sme zmenili tento svet. Alebo lepšie povedané, aby sme zmenili seba. Chcel by som vyrastať na mieste, v ktorom by boli veci o ktorých Ti píšem iba nejakým príbehom zo sci-fi filmu. Teraz som si uvedomil, že Tvoje meno, Ľudomil, má hlboký význam. Vo svete by malo byť viacej porozumenia, ľudia by sa mali navzájom rešpektovať, pomáhať si, mať sa radi. Nepoznali by sme slová ako sú vojna, násilie, drogy, hlad, chudoba, choroby. Chránili by sme našu planétu, zvieratá, rastliny, vodu, jednoducho svet, ktorý je tu pre nás. Zem by bola najkrajšou planétou vo vesmíre plnou zelených lesov, množstvom rastlín a zvierat, ktoré by si užívali voľnosť a slobodu. Nielen Zem by tu bola pre nás, ale hlavne, my by sme tu boli pre Zem. A my by sme sa tešili a ďakovali za to, že môžeme byť jej súčasťou. Ja sa určite budem snažiť v mojom živote správať tak, aby slová ktoré som Ti napísal v tomto liste neboli len snom, ale aby sa stali skutočnosťou.

Tvoj kamarát Benjamín

Sci-fi príbehy

Stvorenie sveta

Bola raz jedna pustá galaxia a volala sa Čistá dráha. Nebolo v nej nič, ani zdroj energie, ani žiadna planéta.

Po dlhých rokoch nastala zmena a do galaxie vrazil meteorit. Galaxia ho pohltila a v tej chvíli ako sa meteorit zjavil v jej vnútri nabral hmotu, veľkú teplotu a vyletel von. Rozbil sa na deväť častí. Jedna časť bola taká veľká a horúca, že sa teraz nazýva Slnkom a po miliardy rokov sa zrodil na inej z častí život. Po ďalších a ďalších rokoch, ba dokonca storočiach sa zjavila prvá a základná rasa, to bol človek. Po ňom sa zrodili škreti a lesní elfovia. Ľudia boli stále múdrejší a skúsenejší, vedeli si postaviť domy a príbytky kde mohli bývať, no na Slnku sa vtedy stalo niečo zlé. Časť z neho vybuchla a silné žiarenie a teplo posilnilo škretov. Získali múdrosť a silu dvakrát väčšiu ako človek. Mali pomocníkov, príšery, ktoré im poslal boh Segmit. Boli to Trolovia, Vlci, mali nové zbrane, obranné budovy, čierni mágovia vedeli ovládať kúzla.

A vtedy nastala vojna. Stvoril sa svet Warcraft.

Paolo, 8. ročník

Návšteva z vesmíru

Raz skoro ráno som sa zobudil. Bola sobota. Prežíval som ju ako každé ráno. Vonku bola ešte tma.

Vyšiel som na dvor a vo výške možno takých dvadsaťpäť metrov som videl obrovské svetlo, ktoré sa stále približovalo. Napokon pristálo tesne za naším domom. Bežal som tam a uvidel som, že to bol lietajúci tanier. Farbu mal zeleno – ružovú a bol dosť vysoký a dlhý asi desať metrov. Zrazu sa pomaly začali vysúvať dvere. Z vnútra žiarilo veľmi silné svetlo. Ako som zaostril zrak, uvidel som niečo, čo malo dlhý a tenký krk, veľkú hlavu s dvoma pármi očí, pričom jedny boli na stopke a druhé boli súčasťou hlavy. Farba tohto čuda bola fialová. Ako sa ku mne približoval bolo vidieť, že nie je pozemšťan. Povedal, že už dlhší čas sleduje Zem. Pochádza z planéty Andromedia a volá sa Oumariar. Spýtal sa ma, či sa s ním nechcem previezť na jeho lietajúcom tanieri. Odpovedal som, že by som šiel. Tak som nastúpil a vzlietli sme veľkou rýchlosťou do výšky. Pozrel som sa von z okna a Zem už nebolo takmer vidno. Preleteli sme okolo Slnečnej sústavy a išli sme ďalej. Trvalo to asi tri hodiny a prešli sme skoro celý vesmír.

Zrazu sme pristáli na Zemi, pozdravil som ho a šiel som domov. Ľahol som si a zaspal som veľmi tvrdo. Ráno, keď som sa zobudil som prišiel na to, že to bol všetko len sen.

Dávid, 8. roční

Mimozemšťania

Raz v noci sa mi stála príhoda, ktorá je aj pre mňa nevysvetliteľná. Neskoro v noci som sa vracal od kamaráta, ktorý oslavoval narodeniny a chcel som si skrátiť cestu cez pole.
Ako si tak vykračujem a pritom pozorujem hviezdnu oblohu, nado mnou ma z ničoho nič oslepilo veľké žiarivé svetlo v tvare gule rútiacej sa z neba rovno na Zem. Zostal som stáť ako obarený. So zatajeným dychom som pozoroval tento fascinujúci úkaz. Žiarivá guľa potichu pristála neďaleko odo mňa, priamo v obilí. Všetko stíchlo, iba tá guľa blikala zelenými a žltými svetielkami. Po krátkej chvíli, keď si moje oči privykli na ostré svetlo som si uvedomil, že je to vlastne lietajúci tanier. Keď som to zistil, rýchlo som sa rozbehol smerom domov. So zatajeným dychom som si ľahol do postele a zaspal som. Ráno po prebudení som uvažoval nad tým, či to bol sen, alebo skutočnosť. Dodnes si tým lámem hlavu. Možno práve teraz nejakí mimozemšťania kráčajú medzi nami a ani o tom nevieme. Čo na to poviete???

Kristián, 8. ročník

Živly

Živly vznikali od začiatku našej planéty Zem. Boli nimi oheň, voda, vzduch a zem. Voda bola symbolom života, oheň bol symbolom tepla, bez vzduchu by neexistoval život. Ľudia ich začali postupne znečisťovať a nevážili si ich.

Do vôd hádzali odpadky, vypúšťali do nich rôzne chemické látky. Po niekoľkých dňoch sa voda ako keby pomstila, vznikli záplavy, ľudia sa začali modliť. Raz sa môže stať, že voda nemusí byť. Hovorilo sa, že človek vznikol z vody a ducha svätého. Tak prečo ju ničia?

Vzduch sa tiež považuje za živel, má dôležité funkcie pre život, tak isto býva znečistený ľuďmi, výfukmi z áut a chemickými výparmi z tovární. Aj s týmto si príroda čiastočne poradila. Pripravila si tornáda a v nich niektorí našli koniec, tak isto ako iné veci, autá, bicykle, postele. Naďalej vznikali chemické priemysly zamerané na výrobu hnojív a iných výrobkov.

Oheň ľuďom zabezpečoval teplo a svetlo, slúžil na zohriatie a prípravu jedál. Ľudia ho ale využívajú na dobré, aj zlé veci. Naši prapredkovia ho objavili tak, že začali o seba búchať kamene a objavila sa iskra, potom oheň. Používali ho na obranu pred divou zverou, na lov. Príroda ukázala ľuďom silu sopiek, rútila sa na nich láva pred ktorou často nebola záchrana. Mysleli si, že sa na nich hnevajú bohovia, ale to sa len bránila naša matka príroda.

Jakub, 9. ročník

Tak, ako Jakub v predchádzajúcom článku naznačil, ako sa ľudstvo správa k našej planéte a nemalo by sa tak správať, si pripomíname každý rok 22. apríla. Deň Zeme vznikol ako reakcia na rozsiahle poškodzovanie životného prostredia. Oslavujeme ho už od roku 1970, kedy Gaylord Nelsom, envinonmentálny aktivista a senátor Spojených štátov z Wisconsinu začal tento deň oslavovať. Chcel nám pripomenúť, že sme na všetkom čo možno považujeme za samozrejmé a dostávame to zadarmo od prírody závislí. Žiaden zo zemských zdrojov nie je nevyčerpateľný a preto sa treba venovať tomu, aby sme naše životné prostredie a všetko okolo nás chránili pre budúce generácie a všetky tvory, ktoré tu okolo nás žijú. Aj my v škole sme si tento významný deň pripomenuli, pretože budúcnosť našej planéty nám nie je ľahostajná. Zamysleli sme sa nad konaním ľudí voči prírode a naše myšlienky sme nakreslili na výkresy. Zobrali sme do rúk vrecia na a zbierali sme odpadky a všetko, čo uberalo na kráse nášho okolia plného zvierat a zelene.

Všetky knihy zožltnú, ale kniha prírody má každý rok nové, nádherné vydanie.
Hans Christian Andersen

Keď pohneme jednou jedinou vecou v prírode, zistíme, že je prepojená s celým zvyškom sveta.
John Muir

V prírode nie sú odmeny ani tresty - sú tu len dôsledky.
Robert G. Ingersoll

Najväčším dobrom je žiť podľa prírody.
Marcus Tullius Cicero

„Zmeň svoj život - aj my môžeme byť medzi najlepšími“

SLVS v ktorom sa každý z nás snaží urobiť zo seba lepšieho človeka tento rok oslávi významné výročie. Je to už 10 rokov jeho fungovania. Nikto z nás si nevie predstaviť, že by tu trávil toľko času, ale keď sme sa tu už na chvíľu ocitli, tak sa snažíme byť lepšími. Chceme sa zmeniť na ľudí, z ktorých budú mať radosť rodičia, okolie, ale hlavne my sami. Chceme byť v živote úspešní a aj keď sme na chvíľu odbočili z tej správnej cesty, snažíme sa spraviť všetko preto, aby sme sa na ňu znova vrátili.
V očiach ľudí za bránami SLVS hodláme byť normálnymi chlapcami a nie tými, ktorých by sa mali všetci báť. Nechceme byť tí, na ktorých ukazujú prstom ako na zlých a takých, ktorí už v živote nemajú šancu byť lepšími. Práve naopak. Aby sme sa ľahšie začlenili do spoločnosti, SLVS začalo začiatkom roka s projektom s názvom „Zmeň svoj život – aj my môžeme byť medzi najlepšími“. Touto cestou by sme preto chceli poďakovať ČSOB nadácii za podporu. Vďaka zamestnancom ČSOB Finančnej skupiny dnes máme nové športové vybavenie v našom zariadení. Basketbalové koše a futbalové bránky s radosťou využívame každý deň. Ľudia ktorí sa o nás starajú zaviedli program, kde sa snažia pomôcť chlapcom, ktorí bojujú s rôznymi formami závislostí. Pomocou arteterapie, maľovania oplotenia zariadenia pestrými farbami sa môžeme vyjadriť a prezentovať aj naše výtvarné schopnosti. Počas behu ČSOB, ktorého sme sa zúčastnili aj tento rok sme všetkým dokázali, že aj my dokážeme byť dobrí v športových súťažiach a z našich výsledkov sme mali radosť. Zažili sme na vlastnej koži pocit úspechu a uznania. Takéto a podobné podujatia nám pomáhajú prehodnocovať svoje správanie a my si uvedomujeme, že je správne žiť tak, aby sme boli prínosom, nie hrozbou pre spoločnosť. Projekt „Zmeň svoj život . . . „ bude trvať do mája 2015. Ešte raz ĎAKUJEME za podporu.

Basketbalové koše sme úspešne postavili, zahrali sme si prvé zápasy a dnes na nás čakajú, aby sme pri nich trávili voľné chvíle aktívnym športom . Múry okolo nášho zariadenia sme vyzdobili farbami od Chemolak, a.s. a tak nás dnes môžu ľahšie nájsť všetci, ktorí blúdili po okolí.

Moje ja

Volám sa Marko a chcel by som vám niečo povedať o sebe a o mojej rodine.

Začalo sa to tak, že som bola celkom dobrý, ale v škole mi to nešlo, robil som zle a neučil som sa. Veľmi ma to mrzí, lebo moja rodina sa trápi a ja s nimi. Tak ako to celé dopadlo, tak to nemuselo dopadnúť, keby som nerobil také blbosti. Nakoniec som skončil v SLVS, kde sa zo mňa snažia urobiť dobrého chlapca. Prvýkrát keď som sem prišiel, bolo to pre mňa ťažké, ale musel som sa s tým zmieriť. Prišiel som sa sem polepšiť, nie pohoršiť. Snažím sa odstraňovať svoje chyby, ktoré som robil doma. Nie je tu zle, ale chýba mi rodina. Mám dve sestry, jedna z nich je moja dvojička. Volajú sa Amika a Sára. Mám ich veľmi rád, sú šikovné a múdre, vždy mi poradia čoho sa mám vyvarovať. Rodina je nenahraditeľná, rodičov máme len jedných, treba si ich vážiť, nie robiť im napriek. Oni nám chcú dobre, nie zle. Majú nás radi, hovoria nám, aby sme sa učili a aby sme si našli dobrú robotu, pri ktorej sa nenarobíme na smrť. Mám aj veľa kamarátov s ktorými si vždy pomáhame. Takýto majú byť kamaráti, nie falošní. Máme držať spolu za každú cenu, aj keby sme sa pohádali. Hádka by nemala rozdeliť kamarátstvo, ale mali by sme si sadnúť a porozprávať sa spolu. Mal som aj frajerku, Natáliu. Je to veľmi múdre dievča, mal som ju rád, ale stala sa jedna vec, čo sa nemala stať. Pohádali sme sa a bolo po láske. Už nie sme frajeri, to je minulosť a minulosť netreba spomínať. Veľa príjemných dievčat je na svete a ešte veľa dievčat budem mať.

Takto sa končí môj príbeh o mne a mojich blízkych, kamarátoch.

Marko, 7. ročník

Mám 14 rokov, sedem súrodencov, mamu a otca. Aj ja by som chcel byť v budúcnosti rodič a mať svoju vlastnú rodinu. Chcem pomáhať svojim blízkym. Pochádzam z Bratislavy, z Petržalky. Momentálne som v SLVS Senec, lebo doma som neposlúchal. Uvedomil som si to, ale už bolo neskoro. Chcel som sa zmeniť a myslím si, že som sa aj zmenil. Všetko zlé čo som spravil, ľutujem. Chcem to všetko napraviť a zmeniť celý svoj život.

Aký je môj názor na svet okolo? Ani neviem, čo povedať. Svet si robí čo chce, ale ja už nie. Som šiestak a stále mám šancu na dobré vzdelanie, chcel by som si spraviť aspoň výučný list, alebo maturitu a založiť si vlastnú firmu. Túžim byť pekárom, alebo

automechanikom. Môžem povedať, že mám to šťastie poznať ľudí, ktorí mi chcú pomôcť a aj mi pomohli. Za to všetko im ďakujem. Ja som si to uvedomil, až keď som sem prišiel. Potom som si povedal, že takto to ďalej nemôže ísť a vydal som sa správnym smerom. Mojou túžbou do budúcna je ísť s rodinou na dovolenku do Anglicka. Chcem zmeniť veľa vecí. Moje vzťahy v rodine sú celkom dobré. Podľa mňa v niektorých krajinách deti trpia, hladujú, nemôžu chodiť do školy. Tieto deti sú nevinné, nemôžu za to, kde vyrastajú. Keby sa to všetko dalo zmeniť. Je mi to ľúto, lebo ja mám takmer všetko, čo potrebujem. Som rád, že mám svoju rodinu, lebo iní ju nemusia mať.

Zlé veci vo svojom živote chcem ešte odstrániť, aj keď viem, že nikto nie je dokonalý. Chcem poďakovať všetkým, čo mi pomohli. Som na seba hrdý, lebo som sa zmenil k lepšiemu, hoci to bolo ťažké. Zatiaľ doma brigádujem počas víkendov v pekárni. Človek musí niečím začať.

Lukáš, 6. ročník

Som 15 ročný chalan a momentálne som v liečebno – výchovnom sanatóriu, lebo som si nevážil veci okolo seba. Chcel som niečo dosiahnuť, no dosiahol som zatiaľ len to, že sedím v tejto žltej budove. V živote mám svoje ciele, viem za čím si idem a viem, čo chcem dosiahnuť. V spoločnosti sa cítim dobre, nezaraďoval by som sa do vyššej vrstvy, ani nižšej. Aj ja všetkých beriem rovnocenne. Pravidlá dodržiavam, ale nie všetky poznám. Poznám ľudí, ktorí ich nedodržiavajú. Myslím si, že každé dieťa má právo na veľa vecí, ale je len na ľuďoch okolo, či mu tie práva zoberú. Nikto nemá právo nikomu ubližovať a ponižovať ho, alebo si ho doberať. Tým myslím šikanu. Ja ju neznášam a vždy keď vidím ako niekto niekomu nadáva, tak zasiahnem.

Milan, 8. ročník

Je dobré, že všetky deti majú svoje práva. Moja životná situácia je teraz komplikovaná. Momentálne nie som doma s rodinou, lebo som si to nevážil. Mohol som byť každý deň s kamarátmi, rodinou a priateľkou, ale ako som sa dostal do puberty, tak som začal vyvádzať v škole. Nechcelo sa mi tam byť, neučil som sa a niekedy som tam ani neprišiel. Keby som mohol, tak by som chcel vrátiť čas a všetko by som zmenil. V budúcnosti by

som si chcel dokončiť školu, naučiť sa dobre cudzí jazyk a ísť pracovať do zahraničia. Vyučiť by som sa chcel za kuchára. Ale čo ma bude v živote baviť, to ešte ani sám netuším.

Lukáš, 8. ročník

Začnem asi tým, že som taký istý človek z mäsa a kostí ako ostatní, aspoň ja si to myslím. Neviem ako vy, ale ja mám ešte troch súrodencov. Dvoch bratov a jednu sestru. Moji bratia sa volajú Mário a Dávid. Dávid je moja dvojička a sestra sa volá Vivien. Je najmladšia z nás štyroch. Mám nevlastného otca, vlastný o nás nemá záujem, ale mám ho aj tak rád. Nevlastného ocina mám ešte radšej, aj keď to tak niekedy nevyzerá. Môj brat Mário je na strednej škole, kde sa učí za profesionálneho hasiča. Dávid, ten je deviatak, tak ako ja, ale už je prijatý na umeleckú školu v Trenčíne, čo ma veľmi teší, lebo ho baví kreslenie. Moja malá sestra Vivien chodí ešte do škôlky, ale na budúci rok ide do školy a bude prváčka. Mamina je na materskej, ale jej zamestnanie je krajčírka. Nevlastný ocino je murárom. Ja mám 15 rokov a mám veľmi rád zvieratá, a preto chcem ísť študovať veterinárne zdravotníctvo. Ak by sa mi to podarilo, chcel by som ísť ešte aj na vysokú školu študovať veterinárne lekárstvo a pomáhať zvieratám. V budúcnosti by som si chcel založiť rodinu a mať deti a dobrú ženu, ktorá by sa vedela postarať o domácnosť. Ešte mám čas rozmýšľať nad takýmito vecami, najskôr sa musím dostať na strednú školu a úspešne ukončiť deviaty ročník.

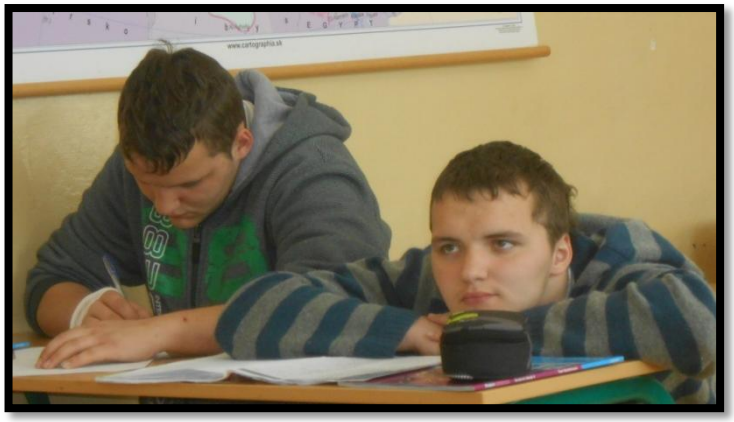

Patrik, 9. ročník

Volám sa Dávid, mám šestnásť rokov a bývam na Orave. Priamo v dedine Oravská Polhora. Chcem v budúcnosti robiť priemyslového dizajnéra. Rodičia ma dali do SLVS Senec za zlé správanie a zlé výsledky v škole. Za čo im teraz veľmi ďakujem, lebo ja si myslím, že som sa zmenil. A nemyslím si to len ja, ale aj mama s otcom. A aj kamaráti, čo ma teší najviac. Teraz som deviatak a som prijatý na strednú školu v Trenčíne, na priemyselný dizajn. Učenie v SLVS mi pomohlo dostať sa na túto školu. V mojom živote mám ešte v pláne veľa vecí. Chcem si postaviť dom keď budem zarábať, ale najprv vrátim mame peniaze čo som prehral. Predtým chcem zmaturovať a urobiť si aj nadstavbu. Nakoniec si chcem nájsť nejaké pekné, rozumné dievča a možno mať nejaké deti. Podľa mňa mama urobila dobre, že nás s bratom dala sem. Pobyt tu mi pomohol ovládať sa a hlavne mi

zabezpečil vzdelanie. Odkedy som v SLVS, začal som si veľmi dobre rozumieť s otcom, čo ma teší najviac.

Dávid, 9. ročník

Mám pätnásť a bývam v Bratislave, časť Trnávka. Som chalan ako každý iný a nemyslím si, že niekto je niečo viac. Podľa mňa sú si všetci ľudia rovní. Každý má právo ísť za svojim snom a nie sa riadiť životom druhých a podriaďovať sa iným. Mojím snom je byť kuchárom, nie profesionálnym, ale dosť dobrým na to, aby som si otvoril svoju reštauráciu a aby som mal dobrý pocit z toho čo som dosiahol sám. Zatiaľ som v SLVS Senec a kým tu budem, chcem si dokončiť základnú školu. Po odchode by som sa chcel naplno venovať strednej škole v Bratislave, aby som v živote niečo dokázal. Tu som sa ocitol preto, lebo som nechodil do školy, ale teraz sa mi otvorili oči a viem, že je dôležité spraviť si školu a potom pokračovať v inej. Preto si myslím, že každý má svoj sen a každý si za ním chce ísť, pretože sa chce mať dobre, nie zle. Nikto nie je natoľko hlúpy, aby nemohol dokázať to, v čo verí. Každý má právo byť tým, čím chce a nie tým, čo z neho chcú mať iní. Preto verím, že každý niečo dokáže, keď v to bude veriť.

Ahmed, 9. ročník

Mám 14 rokov a som zo Žiliny. Otca mám v Ilave, vo väzení. Spolu s mamou a nevlastným otcom bývame v rodinnom dome. Brat sa volá Mário a má jeden a pol roka. Máme aj psa, volá sa Remi. Je to staford, bulteriér a pitbull dokopy. Rád chodím s kamošmi von, najmä opekať, alebo si len tak niekde sadnúť. Mám aj dve sesternice, ktoré by som za nič nevymenil. Jedna sa volá Bibiána a druhá Dominika. Dominika je momentálne v Diagnostickom centre v Ružomberku. Ja som v SLVS preto, že som nechodil do školy. Aj keď som v nej bol, tak sa som neučil a robil som zle. Často som nechodil včas domov, niekedy som neprišiel aj celú noc. Nerešpektoval som rodinu. A tak som sa tu ocitol. Uvedomil som si, že som robil zle a chcem to zmeniť. Teraz som ôsmak a moje ciele do budúcnosti sú doštudovať základnú školu, ísť na strednú, urobiť si maturitu. Určite sa nechcem vrátiť do starých koľají.

Dávid, 8. ročník

Som chlapec ako každý iný, možno mám trocha viac problémov, a preto som zavretý v ústave. Teším sa na deň, keď odtiaľto odídem s taškami a s pocitom, že sa sem nevrátim. Píšem to preto, lebo to patrí k môjmu životu. Prežil som tu rok. Veľa vecí sa za ten rok zmenilo. Veľa som týmto pobytom získal a na druhej strane som toho veľa stratil. Myslím si, že sa správam lepšie. Najdôležitejšia vec ktorú som sa naučil je, že sa v škole učím a správam sa tak, ako mám. Predtým ma matematika nebavila, ale keď som sa ju začal učiť, tak ma začala baviť. Myslím si, že mi celkom dobre ide. Moje správanie sa najviac zmenilo v tom, že v situáciách v ktorých by som sa predtým pobil, dnes už dokážem reagovať oveľa miernejšie a nepoužívam fyzickú silu. Na intenzite svojho hlasu stále pracujem, aby som nekričal. Už som sa naučil lepšie ovládať pri provokáciách od mojej sestry. S rodičmi mám tiež lepší vzťah. Uvedomil som si, že mi veľmi chýbajú keď som od nich odlúčený. Práve preto budem na sebe a zlepšení svojho správania ďalej pracovať, lebo už nechcem byť sám, bez svojej rodiny. Myslím, že budem lepší a sám sebou.

Som 14 ročný chlapec, ktorý je momentálne v „obmedzenej" životnej situácii. Z polovice si za to môžem sám, ale stáva sa. Chcem v živote niečo dosiahnuť, takže je to aj pre mňa poučením. Chcel by som mať deti a budem sa ich snažiť vychovávať tak, aby sa do takej situácie v akej som sa nedostali. Budem sa snažiť ubrániť ich pred všelijakými možnými nástrahami života, pomôcť im vybrať si spoločnosť ľudí, ktorí nie sú zlí, aby im neuškodili. Chcel by som sa čo najrýchlejšie dostať z ústavu a dostať sa k rodine. Budem sa snažiť vyhýbať sa určitým skupinám ľuďom. A začať si plánovať život. Aj keď je to momentálne vo svete veľmi ťažké, lebo väčšina ľudí sa snaží obchádzať práva a povinnosti, dá sa s tým niečo spraviť. Je veľmi ťažké v tomto svete normálne fungovať. Naučil som sa premýšľať, aby som sa raz v živote mal dobre.

Kristián, 8. ročník

Volám sa Jakub a mám 14 rokov. Môj život sa začínal dobre, ale po dlhšom čase sa zmenil veľakrát a tie zmeny ma urobili zlým človekom. Keď som bol malý, bol som dosť bitý vlastným otcom za učivo, ktoré som nevedel do školy. Lepšie povedané, mám šťastie, že žijem, teraz by som možno už bol mŕtvy pre to všetko, čo som zažil v trinástich rokoch. Rodičia sa začali hádať a môj otec sa skoro obesil. Vtedy som mal taký divný pocit. Potom sa rozviedli a my sme sa odsťahovali do dediny. Bývala tam aj moja babka. Potom si mama našla priateľa. Tie všetky veci zo mňa robili temného človeka a mama ma furt za niečo hrešila. S bratom sme sa hádali skoro stále. Desiaty apríl mi úplne zmenil život. Zomrel mi dedko. Bol som na pohrebe, nemohol som dýchať, akoby som to nezvládal a potom hádky medzi mamou a otcom stále pokračovali. Myslel som si, že za to môžem ja.

Môj prospech v škole sa zhoršil, prestal som sa učiť, dali ma do špeciálnej školy, kde som nepatril. Prišiel som do SLVS Senec, netušil som čo ma tu čaká, ale vedel som sa rýchlo zorientovať. Mám tu byť za niečo, čo nie je až také strašné, len som býval zaspatý, nevnímal som svet očami, ale teraz sa prechádzam svetom a vôbec sa nezmenil. Nenávisť, straty a tak ďalej. Žiadna nádej v tomto svete neexistuje. Myslím si, že by to bolo možné, keď máte okolo seba rodinu a priateľov. Každý má svoju cestu. Ale ako sa orientovať na strmej ceste?

Jakub, 9. ročník

Moje meno je Oliver, mám 13 rokov, bývam v rodinnom dome. Mám dvoch bratov, psíka a jednu mačku. Práve som v SLVS za bitky, nadávky, hádzal som kvety po riaditeľke, robil som freestyle na učiteľov. Neučil som sa, odvrával som. Tu mi je dobre, jazdíme tu na koňoch, strieľame z kuše, hráme futbal, som dobrý v basketbale. Rád vyhrávam, ale nerád prehrávam. Som kamarátsky tip, podelím sa s posledným čo mám. Mám rád zmrzlinu, hlavne citrónovú. Je moja obľúbená. Mám rád dobrých ľudí a zlých nenávidím. Mám rád psíkov, hlavne bojové plemená. Rád cvičím, hrám futbal a hokejbal.

Oliver, 6. ročník

Priateľstvo

Som vo veku, kedy pre mňa priatelia znamenajú viac, ako rodina. Mám veľa priateľov, no len o niektorých sa dá povedať, že sú to tí praví. Podľa mňa, nájsť pravého priateľa je dar na celý život. Priateľ by mal vedieť podporiť, ale aj trochu zabrzdiť zlé myšlienky. Nie každý má to šťastie nájsť pravého priateľa. Nedá sa brať všetkých za priateľov. Zatiaľ mám iba jedného o ktorom viem, že by si ma zastal za každú cenu. Aj keby som nemal pravdu.

Priateľ by mal byť ku mne ferový. Taký aký som ja k nemu, taký by mal byť on ku mne. Dúfam, že po čase príde viac pravých priateľov. Môžeš im hocikedy zveriť tajomstvo. Mám iba zopár takých, ale fakt iba jednému by som sa zdôveril s tým najväčším.

Dobrý priateľ je ten, ktorý keď robím niečo zlé, tak mi v tom zabráni. Zastane si ma a stále bude stáť pri mne.

Dávid, 8. ročník

10 máj

Deň matiek

Dnes je sviatok všetkých mám,
poľné kvietky pozbieram.
Urobím si kytičku,
len pre mamičku.
A k tomu jej ja božtek dám,
pretože ju rád mám.

Mama rád som že ťa mám,
ty si mama všetkých mám.
Robím všetko pre teba,
ty si moja potreba.
Myslím stále na teba.
Ťažko mi je bez teba.
Sľúbim, že sa polepším!
Už sa budem viacej snažiť
a chcem len krásne chvíle s tebou zažiť.

Kristián, 8. ročník

Mám svoju mamu veľmi rád, je obetavá a snaží sa pre mňa a mojich súrodencov urobiť všetko, čo sa dá. Je ku mne veľmi dobrá a mám k nej dôveru. Keď som rozhádzaný, vždy so mnou hodí reč a potom mi je lepšie.

Pre mňa znamená mama rodinu. Ľúbi ma. Porodila ma tento svet a som jej za to vďačný. Stará sa o mňa najlepšie, ako vie.

Mame ďakujem za to, že ma porodila.
Ďakujem jej za to, že ma vychovala.
Ďakujem jej, že ma ľúbi.

Zaujalo nás

Zo života rastlín

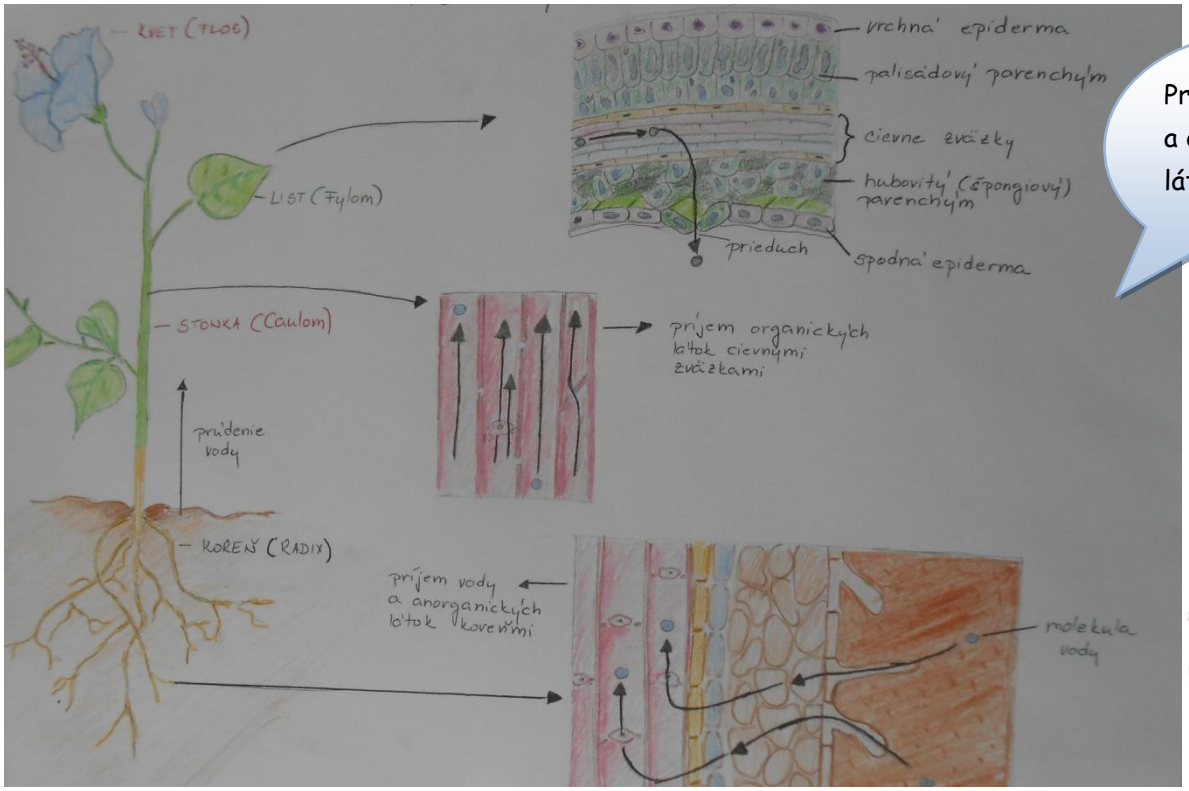

Príjem vody a organických látok

Na kávičke s ...

pánom Ivanom, vedúcim výchovy

- Keď už sedíme vo vašej kancelárii, tak prezraďte našim čitateľom, ako ste sa dostali k tejto práci?

Poslal som životopis a na základe tohto životopisu ma prijali do zamestnania na pozíciu vychovávateľa.

- Ako ste sa dostali na miesto vedúceho výchovy?

Na základe mojich výsledkov v práci ma oslovila pani riaditeľka, či by som nechcel zastávať pozíciu vedúceho výchovy.

- Ako dlho tu už pracujete?

Pracujem tu takmer tri roky. Z toho na pozícii vedúceho výchovy skoro dva roky.

- Baví vás táto práca?

Práca vedúceho výchovy ma baví a napĺňa.

- V čom vás napĺňa?

Dáva mi istotu, že aspoň časť chlapcov, ak nie všetci, sa naučia správať sa slušne k svojej rodine a svojmu blízkemu okoliu. Myslím si, že táto práca má význam a to z toho dôvodu, že pomoc ktorú dávame si naši chlapci zoberú k srdcu a stotožnia sa s ňou.

- Aký film si rád pozriete?

Historicko – dobrodružné, napríklad Gladiátor, Trója. A zo sci-fi Votrelca.

- A akú knihu si rád prečítate?

Od spisovateľa Arthura Conana Doyla – Sherlock Holmes.

- Čo pre vás znamenajú kolegovia v práci?

Sú to ľudia, s ktorými rád spolupracujem a riešim pracovné záležitosti.

Pánovi Ivanovi ďakujeme za rozhovor a za to, že si pre nás našiel aspoň chvíľočku času a odpovedal nám na pár otázok.

Patrik, 9. ročník

Smutná jeseň

Píp... píp... píp.... píp....Známe zvuky v nemocničnej izbe na celom Svete. Malý monitor, jedna posteľ, nočný stolík a vešiak na infúzie. Biela plachta, z pod ktorej vytŕča mladá chlapčenská tvár. Má oči otvorené, no pozerajú len na jeden bod na plafóne. Pri nohách mu visí ceduľka s menom a diagnózou. Meno: Julián, diagnóza: predávkovanie drogami...
„Dáš si Julián s nami?" Spýtal sa vodca pouličnej bandy nového člena, ktorý sa k nim pripojil v samoobsluhe, keď na nich nebonzol, že ich videl kradnúť alkohol. Stačilo kývnuť hlavou a Julián šiel. „Nie radšej nie." Odpovedal Julián. Nikto na neho viacej v ten večer netlačil. Ani na druhý deň. Takto to trvalo celý týždeň. Julián sa v parte osmelil a robilo mu dobre, že sa jej vodca na neho stále viac a viac spolieha. V piatok 13. septembra jedného roka sa však vodca spýtal znovu: „Dáš si Julián s nami?" A vtedy už neodmietol. Potiahol si z ponúkanej ušúľanej cigarety. Potom ešte raz a ešte raz. Všetci sa smiali ako ho dusí, no nakoniec ho potľapkali po pleci a zložili mu poklonu (teraz si naozaj jeden z nás...). V duchu si povedal: „No a čo? Budem fajčiť Marihuanu!" Aj tak sa všetko okolo mňa zosypalo. Rodičia sa len hádajú, s Kristínou som sa rozišiel, škola ma nebaví. Tu pri týchto kamošoch mi je fajn. A naozaj aj bolo. O drogy a alkohol nebola nikdy núdza.
Po jeseni prišla zima, po zime jar, po jari leto, po lete opäť jeseň. "Rok prešiel akosi veľmi rýchlo," povedal si Julián trasúci sa od zimy v závetrí pod mostom, kde chodí teraz spávať. Rodina sa ho vzdala hneď po tom, ako rodičom vykradol so svojou partou byt. Ani bývalí spolužiaci nestáli o to, aby sa s ním niekedy porozprávali. Julián kradol aby prežil. Aby prežil však nepotreboval jedlo, ale drogy. Jeho prvý šľuk z ušúľanej marihuanovej cigarety totiž skončil tak, že už bez drogy Julián nemohol vydržať. Po marihuane prešiel ihneď na Pervitín, ktorého bolo na ulici medzi dílermi dosť. Silná droga, no pomáhala zabudnúť. Zabudnúť na mamine teplé dlane, rodinné výlety, veci, ktoré dostal od ľudí, ktorí ho mali radi a ktoré rozpredal, aby mal peniaze na drogy. Zabudol na Vianoce, narodeniny, dobrú školu, ktorú navštevoval, na lásku...
"Zima, strašná zima..." Julian ležal schúlený v starej deke, ktorá ho nemohla ohriať. Nedostatok drogy, závislosť na tej životne dôležitej veci vyvolala abstinenčné príznaky... Bolesť v tele je stále silnejšia a silnejšia. "Už to nevydržíííííím," chcel kričať, no z hrdla mu nevyšla ani hláska...
Juliána náhodu našiel jeden pes, s ktorým bol na prechádzke jeden starší pán. Ten hneď zavolal rýchlu pomoc a Julán bol prevezený do nemocnice. V sanitke stačil ešte povedať, že sa volá Julián, potom odpadol. Prebral sa až v nemocnici, no nemohol sa už na posteli vôbec pohnúť. Prestali mu fungovať niektoré centrá v mozgu. No pamäť, pamäť tá mu slúžila a uvedomoval si aj to, čo sa sním deje.
Vedel, že je koniec. Nezvládol to. Rýchlosťou toho najmodernejšieho vlaku mu prebehlo pamäťou všetko. To čo zažil, na maminu náruč keď sa potreboval vyplakať, na otcovu radosť keď sa naučil bicyklovať, na svoje veľké sny, ktoré sa nikdy nenaplnili, a ako posledná mu v znela v hlave pesnička, ktorú počul ešte ako žiak základnej školy na jednom výchovnom koncerte ....

Na tvári máš už krídla anjela,
dych sa stráca na perách v zrkadle.
Uniká tá duša zbabelá,
s časom zvádza boje posledné....

Smrť režisér premieta krátky film,
jeden sen, čo žiť si stále chcel.
V striekačkách si púšťal ho do žíl,
bez nich byť by si už nevedel....

R: Sám, tak sám tu ležíš v rúchu bielom,
Pán Heroín, nepohneš už telom,
rád, tak rád chceš sa ešte na Svet dívať
a snívať svoj sen.....

Úsmev na kŕč sa zmení zákerný,
poslednýkrát sa telo zachvelo,
Umieraš od ihiel zjazvený
necítiš, žeby to bolelo.....

Pííp.

Ľubo Hubčik

Pánovi Hubčikovi veľmi pekne ďakujeme za príspevok a celá redakcia časopisu dúfa, že v blízkej budúcnosti sa o našom pánovi vychovávateľovi budeme učiť aj na hodinách literatúry. Určite sa potešíme, ak náš časopis bude svojimi poviedkami a inou tvorbou aj naďalej obohacovať.

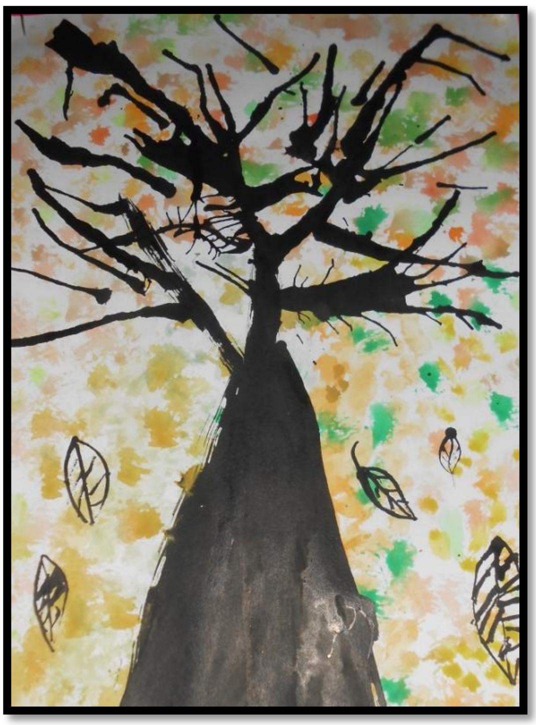

Farma v obrazovej skratke

V SLVS máme aj chlapcov, ktorí majú základnú školu dávno za sebou. Stredoškoláci, alebo učni ako ich mi voláme, sa starajú o zvieratá na našej farme a o zveľaďovanie okolia pod vedením pána vychovávateľa Ľuba. Fotoaparátom sme ich zachytili pri starostlivosti o zvieratá, stromčeky a úprave prostredia pre zvieratá.